

SARIEV CONTEMPORARY

SARIEV Contemporary, Пловдив

представя:

Стефан Николаев

ВЪРВЯ ПРЕЗ ЛАБИРИНТ, КОЙТО Е ПРАВА ЛИНИЯ

самостоятелна изложба

изложбата ще се състои в SARIEV Contemporary и църква “Свети Йосиф”

19 май – 30 юни 2017

Откриване: 19 май 2017

18:00 - откриване в галерия SARIEV Contemporary в присъствието на художника

18:50 - пешеходен тур – 9 мин.

19:00 - откриване на втората част на изложбата в църквата “Свети Йосиф”, Пловдив

20:00 - откриване на FLUCA – austrian cultural container (пред SARIEV Contemporary)

SARIEV Contemporary има удоволствието да представи самостоятелната изложба “Вървя през лабиринт, който е права линия” на Стефан Николаев. Изложбата ще бъде представена в две пространства в Пловдив – белия куб на SARIEV Contemporary на ул. “Отец Паисий” 40 и католическата църква от 19 век “Св. Йосиф”¹. Това ще бъде първата изложба в историята на храма “Св. Йосиф”, която ще постави и началото на културното сътрудничество между SARIEV Contemporary и Софийско-пловдивската епархия на Католическата църква. Авторът Стефан Николаев ще присъства на откриването и ще направи авторски тур в изложбата.

Кураторският текст към изложбата е на изкуствоведа Светлана Куюмджиева.

-

“To all appearances, the artist acts like a mediumistic being, who from the labyrinth beyond time and space, seeks his way out to a clearing.” - Marcel Duchamp, The Creative Act, 1957²

Най-страшният и гибелен от всички лабиринти, според Борхес, е този, в който не се луташ по коридори, проходи и тунели, а вървиш по една единствена прецизна права линия. Стефан Николаев е поел по такъв необичайно драматичен за него маршрут, но през цялото време погледът му е вторачен в огледалото за обратно виждане, в което вижда и малко от себе си, и от всичко отминало назад – събития, произведения, спомени, сънища, мечти. Линията му на движение е точно толкова права и директна, колкото са асоциативните връзки между мрамора и скулптурата, картината и рамката, репродукцията и оригинала, пространството и функцията на обекта. Парадоксите и клопките на лабиринта се появяват с всяко отместване на погледа напред към предполагаемия му изход или назад към вече извървения път.

Пътуването му много прилича на ретроспекция с работи от последните почти 15 години и дори на вгълбен самоанализ, в който авторът систематично подрежда опита си в периоди, дялове и проценти. И ако Дюшан твърди, че артистът е неподатлив на такъв анализ, защото работата му е плод на чиста интуиция, Стефан Николаев прави точно обратното, като насича дори най-интуитивните си и подсъзнателни преживявания в процентни диаграми. Противоречието, словесната игра, цитата и постоянното сверяване с миналото не са непознати за изкуството средства, но тук са по-скоро част от навигацията. Ако “бащата на реди-мейда” отнема функцията на предмета – стойка за бутилки, Николаев му я връща като действащ канделабър. В самопротиворечие той многократно преобръща концепциите си от образ към обект, към текст и отново в образ, превърта ги обратно. Назад свети и надписът с мистичното прозрение за пътя му

¹ Католическата църква “Св.Йосиф” е един от малко познатите храмове в Пловдив. Той е свързан с девическия католически колеж “Св.Йосиф”, създаден от сестрите йосифинки, едни от най-видните представителки на френското католическо мисионерство през 19 век. Колежът е създаден през 1899 година и през същата година е осветена и църквата “Св.Йосиф”. Тя е издигната по идея и съдействие на Софийско-пловдивския епископ Роберто Менини и за нейното изграждане подпомага и австроунгарския император Франц Йосиф I. До 1948 година, когато сарадата на колежа е национализирана, в него се възпитават поколения момичета в един европейски образователен модел и добродетелите на религията. Църквата е под управлението на Софийско-пловдивската епархия на Католическата църква.

² “Във всички прояви артистът действа като медиумистично същество, което търси своя изход от лабиринт отвъд времето и пространството.” – Марсел Дюшан, Теорическият акт, 1957

SARIEV CONTEMPORARY

през лабиринта. В контраст и противоречие с неговата непреклонна линеарност е поставил цялото хедонистично обилие на лукс, разкош и радост, типично за изкуството му.

Come to Where the Flavor is (2004) може да изглежда като край на пътуването, но всъщност е неговото начало и едно от първите произведения от цяла серия "обвити в тютюнев дим", които Стефан Николаев прави. Кутията с луксозна марка цигари, монументализирана и превърната в надгробие, е една от най-известните персонални употреби на реди-мейд стратегията, приложени от художника.

After me (2017) (работно заглавие) е реплика на работа от същия период и от същата тютюнева тема в изкуството на Николаев. Но сега той рисува за първи път от десетилетие, пресъздавайки постера *Poster Posterity* от 2003 в живопис. Статусът на произведението е трансформиран, първо по обратния път от репродукция към оригинал, който всъщност е по-скоро живописна репродукция на оригиналния принт, а след това и от картина към скулптурен обект, станал такъв единствено благодарение на прогорената картинна рамка от месинг.

Също толкова парадоксален е и надписът "I walk a labyrinth which is a straight line", буквално материализирал и предметил названието на изложбата в злато и в замайващите криволици на неона. Изявлението е разрастнато до статичен и възискателен обект пак в противоречие със собственото си съдържание, с мимолетността на думите и движението.

Най-романтичният от всички обекти, разположени по правата, е пределно геометричният *Dreamworks* (2017) – дневник на сънищата, безсънието, виденията, мечтите и на кошмарите. Диаграмата представя определено съотношение между времето, прекарано в подобни преживявания, но колкото е лична, толкова тя е споделена от всеки за собствената му емоционална и житейска равностметка. Или буквално и брутално консумирана – от шоколад. *Nightmares* (2017) е тъмната половина на това произведение и най-логичната обратна връзка към началото, където е вкусът... (*Come Where the Flavor is*)

Ако приемем онази стара математическа теза, че всяка права линия е всъщност дъга от безкрайна окръжност, то пътят през този лабиринт навярно наистина води към началото му. В изложбата обаче тази загадка е отворена, а началото и краят са разделени в две пространства на няколко крачки едно от друго – галерия SARIEV Contemporary и почти непознатата дори за пловдивчани католическа църква "Свети Йосиф" в Пловдив, в която галерията представя изложба за първи път. Тук започва или завършва (по избор) пътуването през лабиринта с познат клерикален жест, добил противоречива пърформативност.

Това е може би най-литературната изложба на Стефан Николаев, безкрайно чиста като форма, но препълнена с текст, символи и референции - от борхесовите царе, детективи и герои, гръцките философи, митичните кентаври, Алиса, средновековните мистерии на Умберто Еко, кафкианската obsesia от топчето, което се търкаля напред назад в китайския лабиринт до фройдовите съновници, Юнг и Библията. Сред всичко това от традиционен образ на гибел, опасност, несигурност и клопка, лабиринтът се превръща в най-верен архетип на изкуството изобщо и сигурно убежище за артиста.

-

Стефан Николаев е роден в София през 1970 година, завършва Художествената гимназия в родния си град (1983-1988), Парижката академия за изящни изкуства (1988-1994) и Уинчестърската школа по изкуства (1992), Англия. Имал е множество самостоятелни изложби, сред които: *Bronze, sweat and tears, Michel Rein, Брюксел* (2016), *Business, Model, Sculpture, SARIEV Contemporary, Пловдив* (2015); *If Things Are Not As You Wish, Wish Them As They Are, Galerie Michel Rein, Paris* (2013); *Holy Spirit Rain Down*, в центъра за съвременно изкуство *Les Eglises, Chelles, Франция* (2010). Негови творби са участвали и в многобройни колективни изложби във Франция, Белгия, България и др. През 2007 г. Николаев представя България на Венецианското биенале (заедно с Иван Мудов и Правдолюб Иванов). Същата година участва и в Лионското биенале, а през 2004 – в Биеналетата в Гуангджу, Корея и Цетинье, Черна Гора. Негови работи са показвани в арт изложенията *ArtBasel, FIAC, The Armory Show, ARCO*. За участието си в 4-тото Биенале в Цетинье Николаев получава наградата за изкуство на ЮНЕСКО. SARIEV Contemporary е реализирала две самостоятелни изложби на художника в Пловдив и го е представлявала на международните форуми *Art Cologne 2016, Art International 2015, Vienna Fair 2014* и 2012.

-

Изложбата ще бъде отворена за посещение:

Галерия SARIEV Contemporary – ул. "Отец Паисий" 40, Пловдив
всеки делничен ден от 10 до 18:30 часа, събота и неделя с предварително запитване
Църква "Свети Йосиф" – ул. ул. Д-р Г. М. Димитров 11Б
всеки вторник, четвъртък и събота от 11 до 19 часа